

Sygn. akt III KK 56/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 czerwca 2014 r.,
sprawy A. K.
skazanego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 16 października 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.
z dnia 2 kwietnia 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego A. K.
kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w L., wyrokiem z dnia 16 października 2013 r. w sprawie ...784/13, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L. z dnia 2 kwietnia 2013 r. wydany w sprawie ... 107/12, którym A. K. za czyny zakwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. oraz z art. 244 k.k. skazany został na karę łączną dwóch lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w L., kasację na korzyść skazanego A. K. wniósł jego obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie naruszenie prawa procesowego: - art. 5 § 2 k.p.k. przez zaabsorbowanie do prawomocnego wyroku rozstrzygnięcia – dokonanego przez Sąd I instancji, dotyczącego niedającej się usunąć wątpliwości co do tego, czy oskarżony A. K. popełnił zarzucane mu przestępstwo z art. 286 §1 k.k. i art. 244 § 3 k.k. – na niekorzyść skazanego zamiast na jego korzyść; - art. 7 k.p.k. przez dokonanie oceny dowodów z zeznań oskarżonych wbrew zasadom wyrażonym w tym przepisie; - art. 170 § 1 i 2 , art. 193 § 1 i art. 202 § 1 k.p.k. przez bezzasadną akceptację oddalenia przez Sąd I instancji wniosku dowodowego oskarżonego (k. 391) z motywacją nieuzasadniającą żadnej podstawy w przepisach procedury; - art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii biegłego psychiatry w zakresie ustalenia ewentualnego wpływu leku clonazepan i afoban, depakine, a także zaburzeń na jakie cierpi oskarżony A. K. na zdolność postrzegania i odtwarzania zdarzeń w trakcie składania wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym, albowiem lek i zaburzenia mogły w istotny sposób wpłynąć na świadomość oskarżonego A. K.; - art. 457 §3 k.p.k. przez nieustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego do zarzutów w apelacji obrońcy A. K. dotyczących popełnienia przez oskarżonego A. K. przestępstwa z art. 244 § 1 k.k.”, wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w L. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w L., w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. K. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., i jako taka została oddalona, natomiast A. K. został obciążony kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Analizując zarzuty kasacji, obrońcy zwrócić przede wszystkim należy uwagę na to, że poza zarzutem naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k., stanowi ona powtórzenie zarzutów apelacji, a więc odnosi się do orzeczenia Sądu

pierwszej instancji, co w kasacji jest niedopuszczalne, wobec jednoznacznego brzemienia przepisu art. 519 k.p.k. Z kolei, staranna lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego sporządzonego w tej sprawie, w kontekście zarzutów apelacji, prowadzi do ustalenia, że Sąd ten w pełni i przekonująco odniósł się do zarzutów apelacji, zasadnie dzieląc ustalenia i oceny Sądu Rejonowego, równie zasadnie uznając, że brak było podstaw do przeprowadzenia kolejnego dowodu z opinii biegłych psychiatrów, także z urzędu. Przekonująco wywiezione zostało, również w uzasadnieniu Sądu Okręgowego, dlaczego należało uznać za wiarygodne wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym, a to prowadziło do ustalenia, że A. K. dopuścił się nie tylko czynów wypełniających ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., ale także kolejnego czynu wypełniającego ustawowe znamiona czynu określonego w art. 244 § 1 k.k. Przyjmując te ustalenia, Sąd odwoławczy nie przeprowadził nowych dowodów, nie dokonywał nowych własnych ustaleń i nie dokonywał ponownej oceny dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji. Natomiast, w obszernym uzasadnieniu Sąd Okręgowy przekonująco wywiódł dlaczego należało podzielić ustalenia i oceny Sądu Rejonowego, wykazując, że Sąd ten nie dopuścił się obrazy wskazanych w kasacji obrońcy przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 170 § 1 i 2 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k., art. 202 § 1 k.p.k. i art. 167 w zw. z art. 193 k.p.k..

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.